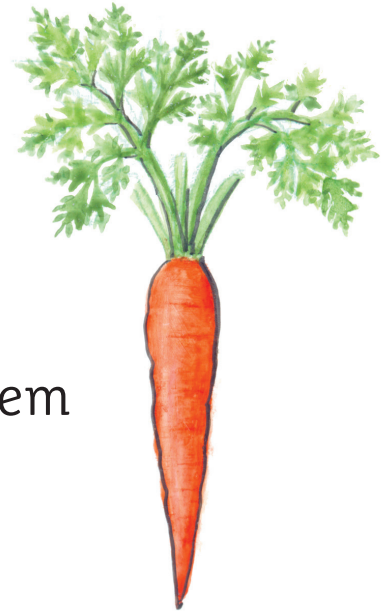

Na kraji lesa žil králíček. Bydlel
v noře s maminkou a s tatínkem.
Měli se rádi a bylo jim spolu dobře.
Přišlo ráno a probudilo krásný den.
Sluníčko svítilo a les voněl. Maminka
se rozhodla. Dnes pustí králíčka
samotného ven. Bude to poprvé.
Bez maminky a bez tatínka ještě nikdy
venku nebyl. Ale už není úplně maličký.
„Králíčku,“ řekla maminka, „dneska
můžeš jít sám na procházku. Jen
nechod' daleko, ať se mi nezatouláš.“

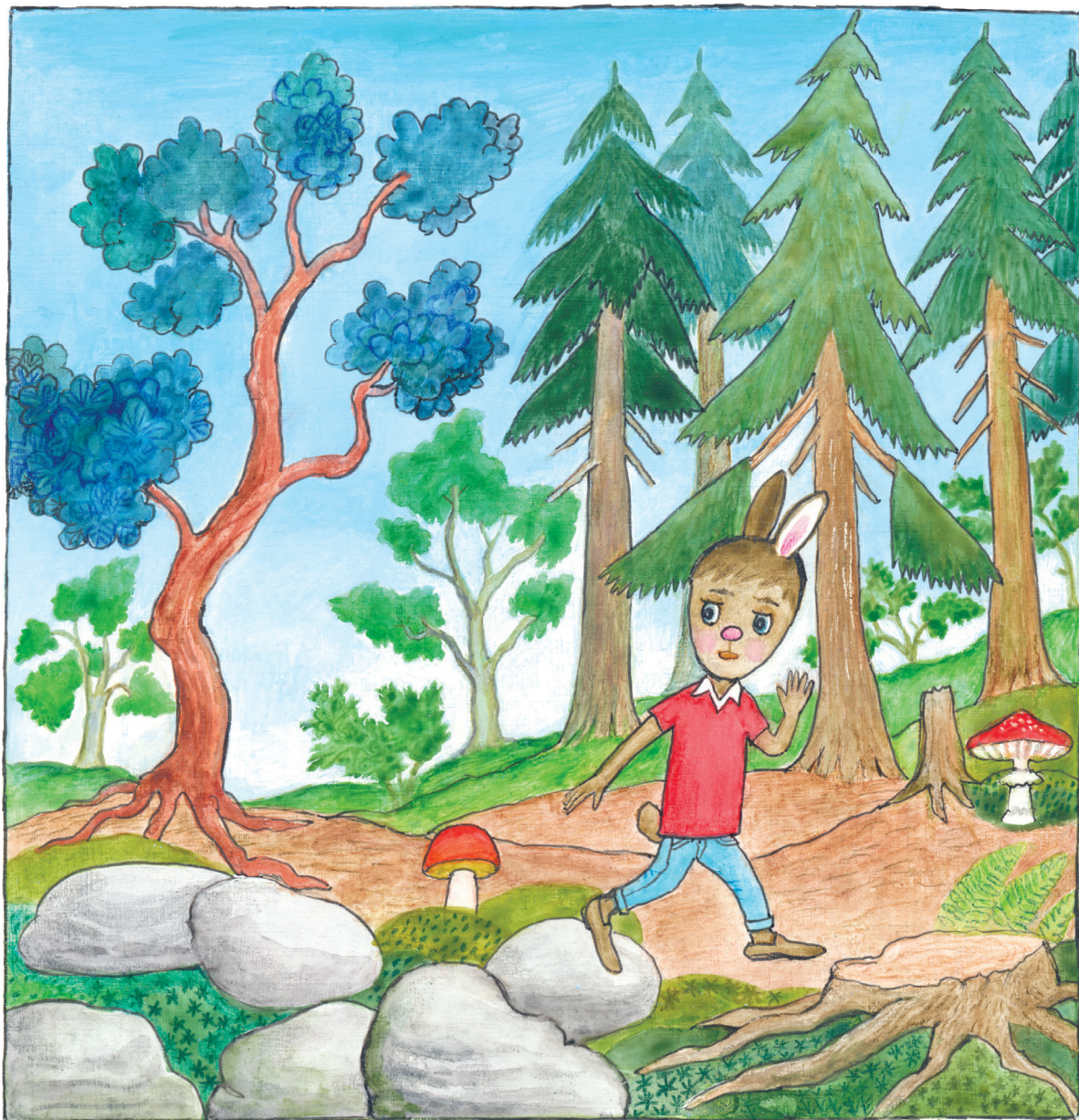
Králíček se zaradoval.
Smí jít ven bez rodičů!
Líbilo se mu, že bude
jako velký králík. Před výletem
dostal svačinu. Čerstvou
mrkvičku. Tu měl nejradši.
Hlavně aby se synek neztratil,
pomyslela si králičí maminka.
„Jdi jenom tam, odkud
dohlédneš na pelíšek,“
radila králíčkově. „Ať se mi
v pořádku vrátíš domů.“

„Hurá! Půjdu sám ven.“

Hop, hop! Králíček vyhopkal
z nory ven. Rozhlédl se.
Všude kolem byl zelený les.
Smrky, borovice, houština.
Tamhle nahoře je jedle!
Vzadu vykukovaly mladé buky.
Pod tlapkami králíček ucítil
měkoučký mech. Páni!
Na světě je tak krásně!
říkal si v duchu. Přehopkal kolem
dvou pařezů. Přeskočil houbu.
A přeběhl po šedých balvanech.

„Brrrr! Ty kameny ale studí!“

Králíček doběhl k malé mýtině.

Rostla u ní vysoká divoká tráva.

Vypadala velmi chutně.

Králíček tak vysokou travu

dosud neviděl. Vtom cosi zahlédl.

Velkou zavařovací sklenici.

Ležela povalená mezi stébly.

Tahle věc do lesa nepatří!

Co to je? podivil se králíček.

Dohopkal až ke sklenici. Prohlédl si ji.

Očichal ji. Dotkl se jí pacičkou.

A zkusil se skamarádit.

**„Ahoj, já jsem králíček.
Kdopak jsi ty?“**